

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1039958/18

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיין:

הרב שלמה שטסמן — אב"ד

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד הראל ארבל)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד דוד הלפר ועו"ד דרור הראל)

הנדון: איזונים ומידתיות במתן צווי עיקול וצווים למניעת דיספוזיציה

החלטה

לפנינו בקשת מר [פלוני] לביטול צווים שניתנו לבקשת גרושתו והאוסרים כל דיספוזיציה ברכוש הרשום על שמו או על שם חברות שבבעלותו וכמותה גם בקשה להטלת צווי עיקול על נכסי גרושתו גברת [פלונית] לרבות: נכסי נדל"ן, זכויות בחברות ופיקדונות כספיים בבנקים בארץ ובחו"ל.

רקע עובדתי

הצדדים – [פלוני] (להלן: האיש) ו[פלונית] (להלן: האישה) התגרשו לפני שמונה חודשים לאחר שלושם וחמש נישואין במהלכן נולדו להם שמונה ילדים משותפים.

האיש הוא איש עסקים ובעבר היה [...] בישראל. בתחילת חיי הנישואין פעל האיש במסגרת עסקי חמיו שהיה בעל ממון וכן גם 'בעל צדקה' תומך תורה, ולאחר כמה שנים יצא לדרך עסקית עצמאית שבה עשה חיל וידע הצלחה גדולה לצד נפילות ומשברים.

לדאבון לב, ביתם רחב הידיים של הצדדים הפך בשנים האחרונות ל'בית מלא זבחי ריב', ורכוש וממון רב שקיבלה האישה בירושה מאביה וכמותם גם רכוש פרי עמל ומאמץ של האיש, הפכו ל'עושר השמור לבעליו לרעתו'. המשבר בין הצדדים התעצם מאוד גם בשל מאבק מר ומתמשך אשר מנהל בנם של הצדדים מר [...] באביו. המאבק המכוער אשר מנהל הבן נגד אביו השליך גם על חיי הנישואין שהיו ממילא במשבר ותרם גם הוא לפירוקה של המשפחה.

בתחילת חודש אלול תשע"ו (ספטמבר 2016) קיים בית הדין דיון מיוחד, במסגרתו עשה מאמץ גדול כדי להביא את הצדדים להסדר מהותי ודיוני אשר יצמצם את המחלוקת ביניהם באופן משמעותי, וימנע התדיינויות ארוכות שעלולות להמשך שנים רבות.

עיקרו של ההסדר היה כי האיש יוותר על כל טענה ותביעה בענינו של הרכוש הרב הרשום על שם האישה בארץ ובחו"ל, ומנגד תוותר האישה על טענה בדבר הרכוש הרשום על שם האיש, לרבות המגרש ברחוב [...], כאשר האיש ייטול על עצמו באופן בלעדי לשאת גם בכלל החובות הרובצים עליו אשר על פי הנטען מסתכמים בלמעלה מעשרים מיליון ש"ח. על פי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ההסדר המוצע, הדיון בבית הדין יעסוק בבעלות על ביתם של הצדדים וכן גם בתביעת האישה להשבת כספים אשר הלוותה לאיש בשנים האחרונות.

שני הצדדים אימצו באופן עקרוני את ההצעה. גם באי כוח שני הצדדים הודו בפה מלא כי ההסדר המוצע ראוי וצודק. ביזמת בית הדין ההסכמות לא אושרו על אתר והצדדים נתבקשו להגיש הודעה בכתב בתוך שבועה ימים.

להפתעת בית הדין, בהודעה בכתב אשר הגישו באי כוח האישה, חזרה בה האישה מההצעה והציגה גישה משונה להסדר, שלאחר שמתעמקים בה, תמציתה: שלי – שלי, ושליך – גם כן שלי. באי כוח האישה אף הגדילו לעשות כאשר טענו שלא הייתה מעולם כל הסכמה. נבהיר: מותר לבעל דין להימלך בדעתו ולחזור בו. מותר גם לבאי כוח לחזור בהם. עם זאת, מצופה מעורכי דין לומר זאת בפה מלא ולא להציג מצג אשר לא תואם את המציאות.

כך או כך, נכבד את רצון האישה ובאי כוחה וננהל הליך ראוי שיכלול מינוי מומחים וכן גם דיוני הוכחות במסגרתם ייחקרו הצדדים ועדים מטעמם.

ההליך המשפטי עלול להמשך זמן רב בשל היקף הרכוש והחובות כמו גם בשל התנהלות הצדדים ובני משפחה אחרים העומדים מאחורי הקלעים ובוחשים בקדרה, ובשלב זה, עלינו להכריע בסוגיית העיקולים.

דיון הלכתי

בתלמוד הבבלי ובתלמוד הירושלמי לא מצינו מקור מפורש המכיר בסמכותו של בית דין ליתן סעד זמני טרם שהתבררה והוכרעה התביעה אשר לפניו, ועניין זה עולה לראשונה בדברי הגאונים.

שיטות הראשונים ופסיקת השולחן ערוך

בספר התרומות (שער טז חלק ג אות א) מביא שתי גישות מנוגדות: מחד גיסא – גישת רב יהודאי גאון אשר כתב בתשובה שאין להיזקק לטענות של מלווה כלפי לווה טרם שהגיע זמן הפירעון, ומאידך גיסא – גישת הרי"ף (שו"ת הרי"ף סימן קיג) אשר פסק שיש להבטיח אפשרות גבייה עתידית של תובע אף קודם התגבשותו של חיוב שכן "מצינו רבותינו שמקפידין וחסין על בני אדם שלא יאבד ממונם".

בעל התרומות (שם) כותב שהסתפק בהכרעת ההלכה בעניין ועל כן שאל את פי הרמב"ן אשר הכריע כדברי רב יהודאי גאון, וזו לשונו:

"ומפני שנסתפקתי בהכרעתם שאלתי בזה ה"ר משה בר' נחמן ז"ל. וזה אשר השיב: אף על פי שאימת חכמת הרב מוטלת עלינו אין משוא פנים בדין, שלא מצינו בתלמוד למי שאינו מתחייב עדיין כלום שנעמיד ממונו בבית דין משום חששא זו שמא יזכו אחרים בממונו [...] אבל מלווה למי שאין לו נכסים, וכן הלוקח ממי שאין לו קרקע אחר הוא רוצה ליזוק בנכסיו, מה נעשה לו, לכשיבוא זמן חובו הרי הדין ביניהם [...] ולא מצינו דבר זה אלא בדיני נפשות, דתניא 'ונקה המכה' מלמד שחובשין אותו, אבל בדיני ממונות עד שיתחייב אין תופסין ממנו. וסוף דבר גבי מלווה ולווה אין בית דין נזקקין להם עד שיגיע זמנם [...]"

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בדרכו של הרמב"ן השולל מתן סעדים טרם התגבשותו של החיוב הולכים גם הרשב"א (חלק א סימן תתקח) והריב"ש (סימן קט).

מנגד, בדרכו של הרי"ף הולך הרא"ש (בבא קמא פרק קמא סימן ה ובשו"ת כלל צו סימן ד) המאריך לבאר כי זכותו של מלווה או תובע לקבל צו עיקול על נכסי לווה או נתבע, ובלבד, שיוכל להביא ראיה לכאורה (ובלשונו: 'אמתלא') על קיומו של חיוב, ואפילו חיוב עתידי, כמו גם ראיה לכאורה שאם לא יוטל העיקול עלול הנתבע להבריח את נכסיו כאשר לדיין שיקול דעת רחב בעניין. וזו לשונו:

"וכן מי שבא לפני בית דין ואומר: יש לי תביעה על פלוני, ומצאתי לנכסיו במקום ידוע, ואני ירא שאם יבואו לידו יבריחם, ולא אמצא מקום לגבות ממנו חובי, ומבקש שיעכבו בית דין הנכסים עד שיתברר תביעתו; וכן ראובן שיש לו שטר על שמעון, ולא הגיע עדיין זמנו, ובא בתוך הזמן וטען כזאת – הכל לפי העניין. ואם רואה הדיין אמתלא בדברי התובע, או שלא יוכל ראובן לגבות חובו משמעון כשיגיע זמנו, מצווה הדיין לעכב ממון הנתבע, עד שיברר התובע תביעתו, או עד שיגיע זמן השטר."

הרא"ש (שם) מביא שמצא בשם הגאונים, שהסמכות לעקל טרם שהתבררה התביעה וטרם הגיע מועד החיוב, מקורה בתקנת חכמים שיסודה בדין 'השבת אבדה' דהיינו זוהי תקנת חכמים כדי למנוע מתובע או מלווה הפסד ממון אפשרי.

אך מוסיף הרא"ש וכותב:

"ואני אומר דלא צריכינן לתקנת חכמים אלא דין גמור הוא, שחייב אדם להציל עשוק מיד עושקו בכל צד שיוכל לעשות".

נציין כי הנימוקי יוסף (בבא בתרא סה ע"א) מביא בשם תשובת הרי"ף טעם נוסף להיזקק לתביעת מלווה טרם מועד הפירעון והוא תקנת חכמים שמטרתה מניעת נעילת דלת בפני לווין.

הטור (חושן משפט סימן עג סעיף יז) הביא את שתי הגישות המנוגדות: גישת רב יהודאי גאון והרמב"ן – מחד גיסא, וגישת הגאונים, הרי"ף והרא"ש – מאידך גיסא.

הבית יוסף (שם) הכריע להלכה כדעת הרי"ף והרא"ש, וזו לשונו:

"ולעניין הלכה כיון דהרי"ף והרא"ש מסכימים לדעת אחת ומסתבר טעמייהו הכי נקטינן וכבר פסקתי כן בתשובה (אבקת רוכל סימן קסב) הלכה למעשה והסכימו עמי חברי."

ובהתאם להכרעה זאת פסק בשולחן ערוך (חושן משפט סימן עג סעיף י'):

"מי שיש לו שטר על חברו לזמן, ובא בתוך הזמן לבית דין ואמר: מצאתי מנכסי פלוני ואני ירא שאם יבואו לידו יבריחם ממני ולא אמצא מקום לגבות חובי, אם רואה הדיין שום אמתלא לדבריו שלא יוכל לגבות חובו כשיגיע הזמן, מצווה על הדיין לעכב הממון עד שיגיע זמן השטר."

סעיף זה בשולחן ערוך הוא המקור ההלכתי למתן צווי עיקול, צווי מניעה וסעדים זמניים אחרים וכפי שכתב הגר"ח ש"ר רוזנטל שליט"א (פד"ר יט עמוד 348):

"ומכאן הסמכות לבית הדין להטיל עיקולים ולצוות על צווי מניעה זמניים שלא ייעשו פעולות ושינויים בשטח עד לביורר הנושא הנידון בכללותו בבית הדין."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

העילות למתן צו עיקול ומקומו המרכזי של שיקול דעת הדיין

העיקרון העולה מדברי השולחן ערוך והרא"ש הוא: כדי שבית הדין ייתן סעד זמני יש צורך באמתלאות, דהיינו ראיות לכאוריות, גם לעניין גופה של תביעה וגם לעניין חשש התובע כי הנתבע יבריה את נכסיו או שתוצר מציאות שתמנע את ביצוע פסק הדין ככל שתתקבל תביעתו.

עיון בפוסקים מלמד על גישה מרחיבה במתן צווי עיקול לצד גישה מצמצמת.

הרמ"א (בהג"ה על דברי המחבר בשולחן ערוך שם) מייצג גישה מרחיבה וכותב "שנשתרכב המנהג לעקל מעות אף על פי שאין בו צורך כולי האי". מנגד, **המהרש"ל** (ים של שלמה בבא קמא פרק קמא סימן כ) מייצג גישה מצמצמת הדורשת ראיות לכאורה כי הנתבע עושה במזיד פעולות כדי לסכל אפשרות מימוש עתידית של פסק הדין.

הש"ך (חושן משפט סימן עג ס"ק לג וס"ק לד) נוטה לפסוק כגישה המצמצמת אך עם זאת קובע עקרון פסיקתי יסודי בדיני סעדים זמנים בכלל וצו עיקול בפרט והוא: "[...] **שדינים אלו תלויים במנהג המקומות ולפי ראות עיני הדיינים** [...]"

יסודו של עקרון זה הוא בדברי הרא"ש (בבא קמא פרק קמא סימן ה ובשו"ת כלל צו סימן ד) שחלקם הובא לעיל אשר כתב: "[...] **ועל זה וכל כיוצא בזה נאמר אין לדיין אלא מה שעניו רואות – הכל לפי הענין** [...]"

מיהו 'העושק' ומיהו 'העשוק'; שיקול דעת, איזונים ומידתיות

כפי שכתבנו לעיל, **הרא"ש** נימק את הסמכות ליתן סעד זמני בדמות צו עיקול בעקרון ההלכתי ובחיוב המוטל על הדיין "**להציל עשוק מיד עושקו בכל צד שיוכל לעשות**", דהיינו בחובה המוטלת על הדיין למנוע מציאות כי תובע יזכה בסופו של הליך בדין אך יעמוד בפני שוקת שבורה ויהיה נטול יכולת גביה לאחר שבמשך התנהלות ההליך הבריה הנתבע או בזבז את נכסיו.

עם זאת, על הדיין לבחון היטב אם המטרה הראויה של הבטחת זכויות אפשריות של תובע לא תגרום נזק בלתי מידתי לנתבע שטרם חויב בדין. היטיב לבטא זאת בית הדין הרבני האזורי בתל אביב בהרכב הדיינים הגאונים ר"א גולדשמידט זצ"ל, ר"י קולין זצ"ל ור"ש מזרחי זצ"ל אשר כתבו (פד"ר ב עמוד 95):

"[...] אין בחוב שעדיין לא הגיע הזמן, חיוב תשלום מיד מצד ההלכה של פירעון חוב [...] **אלא שמעכבים מצד הלכה כללית אחרת והיא 'להציל עשוק מיד עושקו'. ומכיוון שכך, יש להיזהר שעל ידי נקיטת פעולת הצלה נגד העושק למעלה מכוחו לא ייהפך העושק לעשוק.**"

סעיף 7 לחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות ודרכי דיון), תשט"ז – 1956 מסמיך את בית הדין בעניין שבשיפוטו לתת צו עיקול זמני על נכסי נתבע. מעניין הדבר כי אף על פי שמדובר בחוק אזרחי, התנאים אשר קובע החוק למתן צו עיקול, דהיינו קיום ראיות לכאורה התומכות בעילת התביעה העיקרית וחשש שאי מתן צו יכביד על ביצוע עתידי של פסק הדין, מתאימות לתנאים אשר כתב הרא"ש אשר נפסקו בשולחן ערוך.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

גם במסגרת תקנות הדיון, אשר להן תוקף הלכתי (ראה: א' שוחטמן, סדר הדין בבית הדין הרבני, עמוד 17), ישנה התייחסות למתן צו עיקול – במסגרת פרק י' לתקנות הדיון העוסק בסעדים זמניים קבועה תקנה ק"ח שעניינה עיקול נכסים.

התקנה לקונית מאוד, אינה עוסקת כלל בתנאים למתן צו, ותוכנה הוא כי בית הדין מוסמך לתת צו עיקול אפילו במעמד צד אחד ולהתנותו במילוי תנאים שייראו לו. ניסוחה של התקנה תואם לפסיקת הש"ך כי בטיפול בבקשה לעיקול נתון לדיין שיקול דעת רחב ואין לו אלא מה אלא מה שעניו רואות בנסיבות העניין.

שיקול הדעת הרחב ובחינת נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה, נדרש נוכח העובדה, שכל המכיר את תהלוכות המשפט יודע היטב, כי לצד בקשות כנות לסעדים זמניים המבקשות להבטיח יכולת מימוש עתידית של פסק דין, ישנן גם בקשות שמטרתן העיקרית ללחוץ, להצר, ואף להרע ולפגוע בנתבע, וזאת ללא צורך של ממש.

שיקול הדעת הרחב ובחינת נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה, נדרש גם נוכח המשמעות הרבה, ולעתים אף המכרעת, שישנה להחלטה השיפוטית המקבלת או דוחה בקשה לסעד זמני. גורלה של תביעה לעתים נחרץ בהחלטה על מתן או אי מתן סעד זמני. זאת ועוד, לעיתים גם גורלם של נתבעים נחרץ מכוח החלטה זו שעשויה לשתקם ולמוטטם כלכלית. עד שהתביעה העיקרית תוכרע, עלולה המציאות להיות בבחינת "מעֵנָה לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להִמנות" (קהלת א, טו).

הפרקטיקה המקובלת בבתי הדין היא שבקשות לסעדים זמניים בדמות צווי עיקול וצווים המונעים דיספוזיציה, המוגשות במקביל להגשת תביעת רכוש והמתייחסות לרכוש נשוא התביעה, נדונות במעמד צד אחד ונעותרות על דרך כלל.

ברוב רובם של המקרים לא מוגשות בקשות לביטול סעדי הביניים עד לסיום ההליכים בתביעה העיקרית. ככל שמוגשת בקשה לביטול הסעדים הזמניים, נדרש בית הדין לבחון את התביעה העיקרית ולאזן באופן מידתי ומושכל בין חששות התובע מחד גיסא, ובין הנזק הפוטנציאלי שעלול להיגרם לנתבע מאידך גיסא.

אחד הכלים המשמעותיים העומדים לרשות הדיין במלאכת האיזונים והמידתיות, הוא התניית מתן הסעד הזמני בהפקדת ערובה כספית משמעותית, וכפי שכתב הגר"מ שטרנבוך שליט"א (שו"ת תשובות והנהגות חלק ג סימן תמ) בהפקדת הערובה מקבל על עצמו מבקש הסעד הזמני כל נזק שייגרם לבעל דינו הן באופן ישיר והן באופן עקיף ואף ב'גרמא'.

מן הכלל אל הפרט – פסיקה בעניינם של הצדדים

שני הצדדים שומרי תורה ומצוות, ואף שבית הדין הציע לדון בעניינם על פי דין תורה, קיבלו הצדדים עצמם בקניין את ההסדר האזרחי של איזון משאבים.

בקשת האיש להטיל עיקולים על רכוש גרושתו

בית הדין קיים שני דיונים בבקשת האיש לביטול צווים שניתנו לבקשת גרושתו והאוסרים כל דיספוזיציה ברכוש הרשום על שמו או על שם חברות בבעלותו, כמו בבקשתו להטיל צווי עיקול על נכסי גרושתו, לרבות: נכסי נדל"ן, זכויות בחברות ופיקדונות כספיים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בבנקים בארץ ובחו"ל. לבקשת בית הדין, הגישו הצדדים גם טיעונים ארוכים בכתב שלהם צורפו נספחים רבים.

לאחר שיקול דעת, אנו סבורים שאין מקום להיעתר לבקשת האיש ולהטיל צווי עיקול על נכסיה של האישה. האישה ירשה את נכסיה מאביה, וכפי הנראה לכאורה – הם אינם בני איזון. האיש אמנם טוען כי רק בשל פעילות נמרצת שלו לא נושלה גרושתו מירושת אביה, וכן גם טענות נוספות, ובכללן שהוא השביח את הנכסים, אך גם אם נקבל את טענותיו במלואן ספק אם הדבר יקנה לו זכויות בנכסים.

בנסיבות אלו, כשסיכויי התביעה העיקרית לא ברורים, ואולי אף נמוכים – אין מקום להטלת צווי עיקול.

זאת ועוד, האיש מתגורר בגפו לאחר הגירושין בבית רחב ידיים, אשר שימש למגוריהם של הצדדים וילדיהם שנים רבות, ואשר רשום על שם האישה בלבד. בעוד האיש טוען על הבית 'חציו שלי', טוענת האישה 'כולו שלי'.

עניינו של הבית יתברר בהליך בבית הדין. מכל מקום, בשלב זה, בית הדין מחליט להטיל עיקול על זכויות האישה בבית. עיקול זכויות האישה בבית, אף אם יוכרע שזכויותיה עולות רק כדי מחצית הבית, יוכל לשמש להבטחת זכויות האיש בשאר רכושה – ככל שתקבל תביעתו.

בקשת האיש לביטול צווים שניתנו לבקשת גרושתו והאוסרים כל דיספוזיציה ברכוש
לאחר שיקול דעת, אנו מקבלים את בקשת האיש לביטול הצווים האוסרים כל דיספוזיציה ברכוש הרשום על שמו או על שם חברות בבעלותו.

כפי שהתברר, הבקשה להטלת צווים הייתה 'מנופחת' ונועדה מלכתחילה ליצור לאיש תדמית של 'טייקון', שכן, מרבית החברות שבעניינן נתבקשו הצווים אינן שוות דבר.

הנכס המשמעותי היחיד הוא מגרש ברחוב [...] הרשום על שם חברה בבעלות האיש ואשר לכאורה הוא בר איזון. מכל מקום, בדיונים בבית הדין התברר שלאיש גם חובות עצומים לבנקים ולאנשים פרטיים, וכפי הנראה הם חופפים את שוויו של המגרש.

בלי לקבוע מסמרות בשלב זה, אנו מתקשים מאוד לקבל את טענת האישה, שלפיה מחצית מנכסי הבעל שייכים לה אך בכל החובות או ברובם המוחלט צריך הבעל לשאת לבדו.

במסגרת ההליך נאפשר לאישה להוכיח את טענותיה, אך נוכח העובדה שסיכויי הטענות להתקבל אינם ברורים כל עיקר – אין מקום למתן סעד זמני.

זאת ועוד, בית הדין השתכנע כי השארת הצו המונע כל דיספוזיציה במגרש ברחוב [...] עלולה לגרום לשיתוק פעילותו הכלכלית של האיש ולהעדר יכולת לעמוד בהסדרי חובות. מנקודה זאת, קצרה הדרך להתמוטטות כלכלית המוחלטת ולפשיטת רגל.

יש לנו יותר מתחושה, כי גורם משפחתי הבוחש במרץ בקדרה רואה בהתמוטטותו של האיש מטרה כשלעצמה. כמי שמצווים להציל עשוק מיד עושקו – לא נוכל ליתן לכך יד.

אשר על כן, מחליט בית הדין לבטל את כל הצווים האוסרים כל דיספוזיציה ברכוש הרשום על שמו של האיש או על שם חברות בבעלותו.

אנו מודעים לכך שבאי כוח האישה טוענים בביטחון מלא שבמסגרת ההליך יהיה בידם להוכיח כי האישה זכאית למחצית המגרש אך אינה צריכה לשאת בעול פירעון מחצית מן

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

החובות, ושככל שכך יהיה, ביטול הצווים יעמיד אותם בפני שוקת שבורה ויותרם נטולי יכולת גבייה.

לאחר שיקול דעת, אנו סבורים כי איזון מתאים עשוי להיות מתן צווים האוסרים כל דיספוזיציה ברכוש הרשום על שמו של האיש או על שם חברות בבעלותו, בכפוף להפקדת ערובה כספית משמעותית בדמות ערבות בנקאית אוטונומית בסך שניים וחצי מיליון ש"ח.

בית הדין סבור כי בהתחשב ביכולותיה הכלכליות של האישה – שאף לדבריה תחת ידה פיקדונות בסכום העולה על עשרה מיליון ש"ח – כמו גם בהתחשב בנזקים הכלכליים העצומים שעלול הצו לגרום לאיש, ערובה בסכום של שניים וחצי מיליון ש"ח היא סבירה, ראויה ומידתית.

הערובה תשמש להבטחת פיצוי האיש – ולו פיצוי חלקי – על נזקים לרבות נזקי 'גרמא', ככל שיתברר שלא היה מקום בנסיבות העניין לבקש את הצו למניעת דיספוזיציה.

פסיקתא

א. בית הדין דוחה את בקשת האיש להטיל צווי עיקול על נכסיה של גרושתו לרבות: נכסי גדל"ן, זכויות בחברות ופיקדונות כספיים בבנקים בארץ ובחו"ל.

ב. בית הדין מחליט באופן עקרוני ליתן צו עיקול על הבית ברחוב [...] אשר שימש למגורי הצדדים והרשום על שם האישה.

ג. בית הדין מבטל בזאת את כל הצווים האוסרים כל דיספוזיציה ברכוש הרשום על שמו של האיש או על שם חברות בבעלותו.

ד. בית הדין ישקול בחיוב להיעתר לבקשה חדשה של האישה למתן צווים האוסרים כל דיספוזיציה ברכוש הרשום על שמו של האיש או על שם חברות בבעלותו בכפוף להפקדת ערבות בנקאית אוטונומית בסך שניים וחצי מיליון ש"ח.

ההחלטה מותרת לפרסום בכפוף להשמטת פרטי הזיהוי של הצדדים.

ניתן ביום כ"ח במרחשוון התשע"ז (29.11.2016).

הרב שלמה שטסמן — אב"ד